

Ω εσύ, που μες στα μάτια σου κλέβεις νοιώσματα καινούρια για την ψυχή...

Αυγές του 'Απρίλη, δύσματα ροδόχρομα του Μάη, στα μάτια μου όμορφότερη δὲ φέρατε ἄρμονία...

γλυκότερα δὲν ψέλνετε σκοπούς χαριτωμένους ἀπ' ὄπου χύνει τὴν ἀνάρμοστη Μάννας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ

Nice, 9 του Μάρτη 1906.

Φίλε Κύριε Ταγκόπουλε,

Εναδιάβασα με μιάς τον «'Ασωτό» σας, που τον είχ' από προτήτερα παρακολουθήσει στο «Νουμά».

Η υπόθεση του έργου πολύ με τράβηξε, ἂν καὶ ἀναφέρεται σὲ μιά ξεχωριστή ἑποχή τῆς ἀθηναϊκῆς ζωῆς...

Υποστηρίξατε τὴν ἰδέαν σας με τὴν ἐνθουσιαστικὴν

καὶ με τὴ δύναμιν που τὰ εἶδαμε στο πρῶτον σας τὸ ἔργον. Ὁποσοδήποτε—ἐλεύθερα θὰ σὰς τὸ μολογήσω—μου φαίνεται πὼς δὲν ξεψύγατε ὀλίγελα τὸν κίντυνον που φοβερίζει πάντα τὰ δράματα τὰ ἐπιτήδες...

Τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου σας πῶς πολὺ μιᾶν παρὰ ἐνεργούν. Μᾶς δείξατε τὸν «'Ασωτό μετανιωμένο» μὲ τὸν «'Ασωτό τὸν παραλυμένο» καὶ, λίγο ἔλειψε, καὶ φονιά τοῦ πατέρα του, δὲν τὸν ξέρουμε...

Τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα ζωγραφίζονται ἐπιτυχημένα, ποικιλοτρόπως στους χαραχτήρες τους καὶ στὰ φυσικά τους. Ὁ γέρο Σεβαστός συγκινητικὰ συμβολίζει τὴν πατρικὴν στοργήν καὶ τὸ συμπάθιο.

Συμπαθητός, ἀγαπητὴ Κύριε, τὸ ἐλεύθερον τῆς κριτικῆς μου τουλάχιστον σὰς δείχνει αὐτὴ τὴν εὐλικρίνεια τοῦ ἐπαίνου μου καὶ τῆς βαθείας ἐχτίμη-

σης που μου ἐμπνέει τὸ τόσο ζῆλον καὶ τόσο χρῆσιμον ταλέντο σας.

Πάντα δικός σας E. Clément Καθηγητὴς στὴ Νίκαια.

ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

'Αντιφεγγίζω τὴ νυχτιὰ τὰ γέρικα πλατάνια, Τὰ κυπαρίσσια τὰ βουβά που ὀρτάνουν ὡς τὰ οὐράνια.

'Αντιφεγγίζω τὴ νυχτιὰ τὰ στοιχειωμένα κιάστρα, Καὶ τὸ φεγγάρι τοῦρανοῦ τοῦ ἀπέραντου, καὶ τὰ ἄστρα.

Στὰ κύματά μου οἱ λυγροὶ ἔρχονται καὶ λευκαίνουν, Κ' οἱ κλέφτες τῆς λαθωμανίας στὰ κύματά μου πλένουν.

Κ' εἶμαι ἐτσι ἀτρέμητος γιὰ τὸ μὲν στὸ δικό μου ῥέμα 'Ἐχει χυθῆ παλληκαριῶν καὶ ἀντρείωμένων αἵμα.

Κι ὅταν περνᾶ τὴ λαγγαδιὰ καὶ βαριαναστενίζω, Τῆς λάμιας καὶ τῆς μάγισσας καὶ τῆς ζωθίης τρομάζω.

Κ' ἔχω ἓνα πλῆθος σαρκαστικῶν καὶ ἑρωτικῶν νυφούλες, Τῆς καλαμιῆς καὶ τῆς ἰτιῆς καὶ τῆς λευκῆς σαφνουῆς!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Ἐκ τῆς ἐκκλήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἱστορικοῦ τῆς συμπληρώσεως τῆς τεσσαρακονταετίας τῆς δράσεως τοῦ κ. Χριστομάνου ὡς μύστου κτλ.)

Ἐν τῇ μακροῦ ταυτῇ σταδιοδρομίᾳ περικλείεται ἐνῶν στάδιον ἀπαύστου ἐργασίας καὶ ἀκαταπονήτου δραστηριότητος, ὅπερ ὀλίγοι ἠντύχησαν νὰ διανύσωσιν.

Σταδιοδρομία. Πιὲς σοφὸς βρῆκε ἀφθὴ τῇ λέξει; Ὑποθέτω, ὁ ἀήθεις Μιστριώτης ἐπειδὴ τοῦ μιᾶζει. Μὰ δὲ βλέπουν οἱ κκ. ὑποφαινόμενοι τῆς ἐκκλήσεως πὼς, ἂν σημαίνει τίποτα, σημαίνει «ἀμιλλα»—ἀφοῦ κανεὶς δὲν τρέχει στὸ στάδιον μοναχὸς του ἄν τρελλὸς—κι' ἐτσι πὼς δὲν περιάξει τοῦ κ. Χριστομάνου; Ἡ λέξις εἶναι τύπος καθαρῆς ἁλῆς—ἡχος δίχως νόημα.

Ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ περικλείεται στάδιον. Τὶ ἀνοησία εἶναι ἀφθὴ; Πὼς μέσα στὸ τρέξιμον θὰ κλειστῆι στάδιον;

ἀπαύστου ἐργασίας καὶ ἀκαταπονήτου δρα-

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΛΑΡΟΙ

(Ἡ ἀρχὴ του στο περασμένο φύλλο)

- Ὅχι: κάνει τὸν ἄρχοντα, ἀλλὰ καὶ εἶναι—καὶ δὲν τοῦ τὴ δίνεις; τί κάθεσαι; Ἄ, νὰ σοῦ τὴ γύρευα ἐγὼ, τότε ἔπρεπε νὰ σκεφτεῖς. — Θαλὰ φᾶς μπαταίς. — Καὶ σοῦ βαστάει ἡ καρδιὰ νὰ με δειρίεις, μπάριμπα Στάθη; — Γιατὶ ὄχι; — Σὰ σοῦ τὴν κλέψω καμιὰ φορὰ... — Ἐλα πιὲ τὸ κρασί σου. — Θέλουν καὶ προικὰ αὐτοὶ, μπάριμπα Στάθη! — Κ' ἡ προικὰ εἶναι στὸ σεντούκι. — Κανένας ἄν κ' ἐμένα θαλὰ σοῦ πάρει τὸ καῖκι μοναχὰ. — Αὐτὸς δὲ γύρευε τίποτα. — Γύρισαν τὴν κουβέντα. — Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ, μπάριμπα Στάθη, γιατί

ἐκανα σὺντροφος καὶ με πονεῖ, τὸ καῖκι σου θὰ σαπίσει.

— Ἀς πάει νὰ σαπίσει. Τὶ τὸ θέλω! Πίσω τὸν ἥλιο!

Ἄφηκε τὸ Ζάχο καὶ κίνησε γιὰ τὸ χωριό. Στὸ δρόμον, στὴ μονοκιά, στάθηκε καὶ κοιτάζοντας κάτω, εἶδε ἓνα καλύβι μακριὰ ἀπὸ κάθε λιμάνι. Αὐτοῦ, φαντάστηκε, θάταν ὁ παράδεισος γι' αὐτόν, νάχε καὶ τὸ Λενιώ γυναίκα. Καὶ μιά βάρκα δεμμένη ἦταν ἐκεῖ. Πάντοτε ἐκεῖ τὴν ἔβλεπε τὸσον καιρὸ, παρᾶξενον, πὼς δὲν τοῦ τὴν ἔκλεψε κανένας!

Παραπάνω, που ζύγωσε στὸ χωριό, βρῆκε τὸ Λενιώ.

- Καλημέρα, Λενιώ. Τὶ χαμπάρια; — Καλὰ, καλῶς ὦρισες. Καὶ ρωτοῦσε μιά γειτονισσά σου γιὰ σένα. — Ποιὰ, μαρή; — Τὸ Μαριώ ἢ γειτονισσά σου με τὰ μαῦρα μάτια. — Τὶ μοῦ τὰ λῆς. Δὲν τὴν ξέρω. Ἐγὼ κοιτάζει ἄλλα μάτια ἀπ' τὰ δικά σου; Τὶ τὴν θέλω ἐγὼ ἐκεῖνη, ἐγὼ εἶνεα ἀγαπάω. — Μμ... ἦτανε οἱ βρύσες καὶ ρωτοῦσε πότε θὰ ἔρθης. — Ἄχ Λενιώ μου.

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὰ στήθια, κείνη γελούσε κατὴ φίλησε δύο, τρεῖς φορές.

Πῆγε στὸ σπίτι, βρῆκε τὴ μάνα του νὰ νύθει. Καθίσε στὸ παραθύρι κοιτάζοντας ὄζω. Λογάριαξε νὰ πάει στὸ σπίτι τῆς, μόνον που φοβοῦνταν μήπως τάχε πεῖ στὴ μάνα τῆς.

Τὸν ἔαφνισε ἡ μάνα του σηκώνοντα τὸ κεφάλι νὰ ρωτήσῃ ἂν ἄστεϊα,

- Μωρὲ Κωσταντῆ, νὰ μὴ θῆλεις παντριά; — Τὶ σοῦρθε καὶ με ρωτᾶς; — Ὅλο ἐζὼ σὲ γλέπω νὰ κοιταζῆς. Πάλει κῆθως ἦρθες δὲ μοῦ μίλησες. — Ἱστορίες θῆλεις τώρα νὰ κάνουμε; — Σὲ γλέπω ἐγὼ. Τὰ ταξίδια ὄλο γλήγορα, γλήγορα τελειώνουν. — Πᾶς στὸ διὰβολο;

Σ' αὐτὰ βγῆκε μισοθυμωμένος, στὸ παζάρι πρῶτα νὰ ἴδῃ τὸν κόσμο. Τὸν καλωσόριζαν ὄλοι, αὐτὸς ἄν ἀφαιρημένος τοὺς μιλοῦσε. Ὁ Καμένος τὸν πῆρε παράμερα.

— Δὲ σοῦ τάλεγα ἐγὼ; Μὲ γελούσες ἐμένα. Θυμᾶσαι κάτω στὸ λιμάνι; Ἄπο τότε τᾶφκιασαν. Τελειωμένα, δὲν ἔχει, Δῶσε μοῦ τὸ χέρι σου, τὴν πάθαμε καὶ οἱ δύο. — Τὶ πάθαμε; ἀκόμα δὲν εἶναι τίποτα.